

Kristian Cedervall Lautas tale ved Regensens 400-årsjubilæum

Taler

Kristian Cedervall Lauta
Prorektor ved Københavns
Universitet

Dato

28. april 2023

Sted

Festsalen, Københavns
Universitet

Kære Regensprovst

Kære Klokkere

Kære regensianere – levende og døde

I 400 år har Regensens røde teglsten gennemstået alverdens katastrofer.

Svenskekrige, brand, pest, det engelske bombardement, kolera, besættelsen – og ja selv den besættelse som kaldes mobiltelefonen.

En regensianer fra 80erne fortæller en historie i *Weekendavisen*:

Døren til værelset bandt.

Hidkaldt blev en tømrer.

Høvlet i bunden blev døren.

Sorte var spånerne.

Hvorfor?

Reminiscenser af den store Københavnske brand i 1728.

Hvad er min pointe? At denne dag er historisk.

Og at Regensen er et inter-generationelt fællesskab.

Generation efter generation har åbnet og lukket den samme sortsvedne dør.

Under malingen, lag på lag.

Et fællesskab, der er større end hver enkelt.

Jeg er glad for, at vi kan være på universitetet i dag.

Så kan jeg nemlig sige ”tak for sidst”.

Efter det engelske bombardement i 1807 var dette en ruinhob

og vi måtte låne Salen i Regenskirken

– som i henved 30 år lagde vægge til mangt en disputats og afhandling

fra Grundtvig til Kierkegaard.

Hvad kan man kalde slægtskabet mellem Regensen og universitetet?

Symbiotisk.

Alle ved, at Regensens Lindetræ, frk. Lind den Anden, har magiske kræfter.

Jeg forestiller mig, at dets rødder er længere end man skulle tro.

Jeg forestiller mig, hvordan rødderne løber

nede under brolægningen i de middelalderlige jordlag mellem potteskår og knogler.

Langs Store Kannikestræde, forbi Metropolitanskolen, Frue Plads.

Lige ud for ørnen slår de et knæk, ind mod Hovedbygningen.

Og netop her i universitetets absolutte centrum – 20 alen under talerstolen – mødes rødderne i en kærlig omfavelse

med rødderne fra universitetets eget Lindetræ – derude fra Lindegården.

Universitetet og Regensen hænger sammen

Og Regensen er roden til alt godt.

Forudsætningen for ranke stammer og vildtvoksende kroner.

Et fællesskab i ungdommen, som giver næring til hele livet.

Tag bare en introvert teologistuderende fra Lolland.

Den 1. april 1921 flyttede Kaj Munk ind.

”Hulebeboer” blev han kaldt af de andre – til at begynde med.

Han holdt sin værelsesdør ”omhyggeligt aflåset”.

Afsondret som en munk.

Han skulle passe sine læsning.

Han skulle passe sine eksaminer.

Han skulle – ja hvad var det han skulle...?

Så skete forvandlingen.

Først skrev digterpræsten sig ud af hulen og ind i regensianernes hjerter som ”bladmand”.

Siden blev han kåret som ”klokker”.

Munk skriver om sit ”klokkerat”, citat:

”Det var min ide at få alle regensianere med i regenslivet.

Jeg havde jo selv i uforstand siddet og kukkeluret.

Nu opsøgte jeg hulebeboerne og gav mig i snak med dem og fik virkelig trukket de fleste af dem med. ”

I dag sidder mange unge også og kukkelurer.

Det er som en pest for sjælen.

Nok ikke så meget på Regensen

Og bestemt ikke i uforstand.

For nylig var jeg på Harvard University.

De har ansat 200 psykologer til at hanke op i trivslen.

Men jeg har et forslag, der rækker langt videre.

Og det er ikke at overgå Ritt Bjerregaard – og bygge 200 nye Regenser.

Det ville ikke alene kræve en pengetank på størrelse med Harvards.

Men også Lynetteholme herfra og til Malmö.

Næ – mit forslag er slippe selve ånden fra Regensen fri.

Kollegium – det er jo god latin for fællesskab.

Og det er fællesskabet, der skal kvæle ensomheden.

Jeg mener ikke kun det selvtilstrækkelige fællesskab, der lukker sig om sig selv og stammesprogets stillads af identitet - sjoflinger, gafflinger, relikvier.

Men også et fællesskab, der banker på døren hos hulebeboerne.

Hvorend de har forskanset sig.

Ikke kun bag Regensens sortsvedne døre.

Også dem som sidder alene i studenterkantinen, skærmet af høretelefoner, blikket ned i telefonen.

Kom med – tag slåbrokken på.

Kom med – i den store sal venter Wein, Wissenschaft und Gesang.

Hulebeboerne kommer ikke med første gang – heller ikke anden gang.

Men til sidst vil Lindetræets kraftige rødder bryde gennem asfalten.

Så selv Rundetårn vil slå en pirouette.

Lad mig slutte med et citat af den sky Kaj Munk, der ifølge Regensprovst Skyum ”nærmest blev social”, citat:

”Helligt blev mig kammeratskabet derinde. Jeg lærte mennesker at kende,

100 forskellige, og i hver af dem var der 100 forskellige,

altså 10 tusind forskellige, og det var alt sammen livet.”

Må jeg foreslå et 4-foldigt leve i 400-året for Christian 4-tals kollegium.

Regensen længe leve:

Hurra, Hurra, Hurra, Hurra

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Jubilæumstale

Relateret

28. april 2023

28. april 2023

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/kristian-cedervall-lautas-tale-ved-regensens-400-arsjubilaem>